

CLIMATE

RESILIENCE DAILY

ИЗДАТЕЛ

POWERED BY

брой 4

31 декември
2050 г.

Писмо от бъдещето

**Николета Петкова, Vв клас, ОУ „Гео Милев“,
с. Белозем**

Здравей, приятелю! Аз съм 2050 година от бъдещето!
Със сигурност, ако 2026 година положи усилия, ще
изглеждам много по-добре!

Тук е много хубаво. Има красиви зелени градинки, повече дървета. Има и някои по-различни неща, като например летящи коли. Те са от една страна странни, а от друга - яки. Разбира се технологиите също заемат позиция, роботи помощници вече се купуват. Също така вече има друга планета за живеене - Марс.

За жалост всичко си има лоши черти. 2026 година засега не върви добре. Има войни, изкуственият интелект ни е нападнал. Но може би, ако го погледнем от хубавата страна, хората правят каузи, в които се даряват пари за хора в нужда или за лечението им. Друга кауза пък е да

засадим повече дървета. Има ден и за почистване. Тогава всички се събираме да почистим. Създадох и глоби - ако хората замърсяват природата, те се наказват, като трябва да платят дадена сума. Друга хубава черта е - все повече студенти записват медицина. Това е една от най-важните професии. Учените създават още и още лекарства против болести. Разбира се, всички искаме децата ни да са здрави.

В бъдещето виждам Белозем като много хубаво място за живеене. Зеленина навсякъде. Нови гори. Разбира се, разнообразие от животни, паркове и чиста природа. Все пак децата имат нужда от забав-

ление. Еко заводът, който е близо до Белозем, малко затруднява селото да има чист въздух. Но за всичко си има решение. Ще сложим повече генератори, които да пречистват въздуха. В момента всички сме организирани да спазваме чистота.

За минуса на 2050 година мога да кажа, че сигурно ще има малко повече хаос. Според мен ще го има, защото колкото повече свобода си даваме да творим, толкова повече неорганизираны ще сме.

Надявам се 2026 година и следващите да се постараят толкова, колкото е необходимо, за да може аз - 2050 година, да бъда най-красивата и природно чиста година!

Панагюрище 2050

Когато преди три десетилетия светът прие Европейския зелен пакт, малцина вярваха, че малък планински град като Панагюрище ще се превърне в глобален модел за устойчиво развитие. Днес през 2050 г., градът не просто съществува - той процъфтява в пълна хармония с природата.

Градът-градина: бетонът отстъпи на живота

Първото нещо, което поразява посетителя днес, е изобилието от зеленина. Панагюрище вече не е град с паркове, а град-парк. Сивите бетонни пространства от началото на века са заменени от многоетаж-

**Дарина Машева, XIа клас,
СУ „Нешо Бончев“,
гр. Панагюрище**

ни градски градини и храстови насаждения, които абсорбират шума и праха. Фасадите на обществените сгради са покрити с „живи стени“ от местни растения, които регулират температурата и пречистват въздуха. Вместо напечен асфалт, алеи-

на стр. 2

от стр. 1

те са засенчени от перголи с пълзяща растителност. В междублоковите пространства са разположени автоматизирани пермакултурни градини.

Соларната естетика на възрожденските покриви

Енергийната свобода на Панагюрище започва от покривите. Най-впечатляващата иновация е пълната интеграция на фотоволтаичните технологии в архитектурата. Уникалните възрожденски къщи-музеи и всички нови сгради са покрити със специализирани соларни керемиди, които са визуално неразличими от традиционните глинени керемиди, но всяка от тях е високо-

Панагюрище 2050

технологичен панел, който трансформира слънчевата светлина в електричество. По този начин Панагюрище запазва своя исторически облик, като едновременно с това функционира като гигантска разпределена електроцентрала. Под земята мрежа от геотермални сонди допълва системата, осигурявайки отопление и охлаждане чрез използване на топлината на земните недра.

Транспортната революция и кръговата икономика

Река Луда Яна е възстановена и днес нейните брегове са „зелена магистрала“ за велосипедисти и автономни електрически совалки. Тези безшумни превозни средства, захранвани от „покривната мрежа“, свързват Панагюрище с околните села.

В индустриалната зона старите концепции за „отпадък“ са останали в миналото. Ресурсите се преработват на 100% на място. Панагю-

рище вече не е просто град на златото, а град на „зелените технологии“. Тук се намират водещите лаборатории за производство на биокompatни материали, извлечени от местната горска растителност, които се използват за 3D принтиране на нови домове.

Целите са постигнати: Новият стандарт

Успяхме ли да постигнем целите на Зеления пакт? Отговорът е в чистия въздух, който дишаме, и в кристално чистата вода, която тече от чешмите ни. Панагюрище доказва, че иновациите не означават отказ от традициите. Напротив – днес ние пазим завета на предците си, като съхраняваме земята, за която те са се борили.

През 2050 г. нашето най-голямо съкровище не е от злато. То е в зелената на тепетата, в усмивките на децата ни, които растат в безопасна среда, и в знанието, че предадохме на бъдещето един по-добър свят.

*Добър ден,
мили хора!*

**Емили Станкулова,
Va клас, ОУ „Гео Милев“, с. Белозем**

Аз съм Емили Станкулова от 2050 година. Днес ще ви кажа какви промени са настъпили в Белозем. Първо - изкуственият интелект е завладял улиците, както и домовете, можете да мислите, че е страшно, но не е толкова лошо. При изкуствения интелект има и минуси, но има и плюсове. Невинаги изпълнява това, което искаш, но понякога много ти помага.

Като не искаш да хвърлиш боклука, твоят собствен робот - на име Miki - го прави без въпроси. Като говорим за работи, вече има специални роботи, които чистят улиците.

И една позитивна новина - ве-

че хората започват да рециклират повече и рядко има боклук. Има соларни панели по всички къщи.

Училището „Гео Милев“ в село Белозем е място, където повече от 24 години има СТЕМ център, но вече е доста модернизирани. Класните стаи са оборудвани с интерактивни дъски, виртуална и добавена реалност, които позволяват на учениците да „пътуват“ във времето и пространството – да изучават историята, като присъстват на важни събития, или да изследват Космоса отблизо. Учебниците са дигитални, а обучението – персонализирано – според интересите и способностите на всяко дете. Вече на двора на училище-

то има поляна за засаждане на цветя и зеленчуци. Така всеки клас може да засади каквото иска. Има машина за телепортация, но само в училище. Всяко дете има шанс да разгърне своя потенциал и да мечтае смело.

В Белозем традициите са запазени и още се срещат в повечето къщи, а селото е място за културни събития, инициативи и срещи между поколенията.

МОЯТ ГРАД

през 2050 година

*София Ивайлова Станчева, VIз клас
ОУ "Георги Бенковски", гр. Бургас*

Аз живея в един от големите градове в България - град Бургас. Той е много развит град, но в същото време е много красив град. Сега е 2050 година и е пролет. Най-прекрасното време от годината за мен. Всичко около мен е много различно от преди. Въздухът е чист, защото почти няма коли, които замърсяват, а ако има коли, те са мънички и се зареждат с лимонада. Да, с лимонада. Няма вече коли на газ, бензин или дизел. Колите се управляват от компютър с изкуствен интелект и дори не е нужно да имаш шофьорска книжка. Дори и аз имам такъв автомобил, сладък, малък, едноместен и ходя с него на училище понякога, когато съм втора смяна. По принцип обичам да ходя на училище пеша, защото така се наслаждавам на моя красив град. Повечето хора се придвижват с електрически автобуси и велосипеди. Има и летящи дронове за превоз, които се използват за по-бързо придвижване.

Улиците са тихи и спокойни, а покрай тротоарите са засадени прекрасни, ухаещи пролетни цветя - нарциси, зюмбюли и лалета. Нався-

къде е много чисто и приятно, а и на доста места по пътя за училище има автомати, от които можеш да си вземеш безплатна закуска или чай, по твой вкус. Почти на всяка сграда има градина на покрива, където хората сами отглеждат плодове и зеленчуци. Дори и в нашия блок има такава. Аз съм си посадила ягоди, които поливам всеки ден и очаквам с нетърпение вече да си хапна от вкусния плод. Дърветата са повече от преди, всяка година се засаждат нови дръвчета и храсти. Дори когато вървиш през лятото, може да си откъснеш плод от тях и да се разхладиш през жегата.

Изоставените места и стари сгради вече не съществуват. Всичко е ремонтирано, санирано и екологично чисто. Пред всеки по-голям блок има парк и място за спорт. Всичко е толкова подредено и прекрасно, все едно е приказка.

Вкъщи си имам иконом - роботът Астро. Той се грижи за дома, когато мама и тати са на работа. Чисти, готви, пере. Чака ме след училище да се прибера, приготвя ми обяд и дори ми помага с уроците, когато имам нужда от помощ.

В училище учим по различен начин. Имаме модерни технологии, не пишем в обикновени тетрадки, а имаме такива, но са дигитални, както и химикалите. Така учителите може във всеки един момент да видят какво правим и дали е правилно. Така е и с учебниците. Не е нужно да носим тежките раници вече. Учебниците са винаги с мен. От телефона влизам в моя акаунт и пред мен - визуализация на учебника и по всяко време мога да чета. Когато правим тест или контролно, веднага щом приключим, на дигиталния лист ни излиза оценката. Не е нужно госпожите да проверяват толкова много тестове, а ние да чакаме с нетърпение за оценките. Също така прекарваме много време навън сред природата. Учим как да пазим Земята, грижим се за растителността в двора на училище. Всеки клас има свое местенце, за което се грижи и поддържа. Сеем цветя, плодове и зеленчуци, за които се грижим, като плевим, прекопаваме и поливаме.

Въпреки че всичко е толкова дигитализирано и модернизирано, почти никой не използва телефоните си както преди. Няма социални мрежи, Facebook, TikTok, Instagram и други. Хората си комуникират, излизат на разходки, забавляват се, спортуват, четат и се грижат за здравето си. Всички сме винаги усмихнати и щастливи, разбираме колко е важно да се грижим и пазим природата. Според мен целите за опазване на околната среда са постигнати. Животът е по-спокоен и по-здравословен.

Аз обичам моя град през 2050 година, защото е чист, зелен и приятен за живеене.

ЕСЕ

КАЛОЯНОВО през 2050 г.

Иванина Николаева Пенелова, XIIа клас, СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище

Калояново е село с богата история, малки улици и приветливи къщи, където животът някога е текъл спокойно и близо до природата. През 2050 година обаче то е преминало през значителни промени, съчетавайки традицията със съвременните технологии. Селото запазва своята идентичност, но средата и ежедневието на хората са изцяло трансформирани, за да отговарят на изискванията на устойчив и модерен живот.

Къщите в Калояново са модернизирани, но все още носят очарованието на миналото. Соларни панели покриват покривите, дворовете събират дъждовна вода, а улиците са озеленени с дървета и храсти. Центърът на селото се превръща в пространство за общностни събития – пазари, фестивали и празници, където млади и стари се срещат, за да запазят духа на селото. Бивши изоставени постройките се превръщат във вертикални градини, работилници за местни за-

наятчии и малки иновативни ферми, където хората експериментират с нови форми на устойчиво земеделие.

Общността в Калояново е плътна и активна. Местните жители използват дигитални платформи за образование и работа, но никога не губят усещането за близост и съпричастност. Традиционните обичаи – народни танци, празници и кулинарни рецепти – се съчетават с новите технологии и зелени практики. Селото привлича млади семейства, които ценят спокойствието и чистия въздух, като в същото време участват активно в живота на общността.

Транспортът и инфраструктурата са модерни и екологични. Пътищата са пригодени за автономни превозни средства, а електробусите и споделените автомобили улесняват придвижването към Пловдив и околните райони. Въпреки модернизацията, селото остава тихо и уютно, като предлага баланс между

удобствата на технологичната епоха и спокойствието на традиционния живот.

Земеделието и екологията са в центъра на живота в Калояново. Полетата се обработват с минимално използване на химикали, част от земята е превърната в био паркове и обществени градини, а възобновяемата енергия осигурява независимост на общността. Така селото се превръща в модел за устойчив живот, където човекът и природата съжителстват хармонично.

Калояново през 2050 г. е пример за това как малко село може да запази своята история и дух, като същевременно се адаптира към бъдещето. То показва, че устойчивостта и технологиите не са в противоречие с традициите, а могат да ги обогатят. Хората живеят в хармония с природата, ценят общността си и създават място, което съчетава красотата на миналото с възможностите на бъдещето.

Георги Пенчев, XIа клас, СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище

Събуждам се тази сутрин през 2050 година от меката светлина, която автоматично се регулира според изгрева. Прозорецът ми е отворен и свеж въздух изпълва стаята. Вече не се усеща миризмата на изгорели газове - те са останали в миналото. Излизам навън и улицата е тиха. Хората се придвижват с електрически тротинетки, велосипеди или

автономни автобуси, които се движат безшумно. Няма задръствания, няма клаксони – само спокойствие.

Мястото, където преди имаше изоставена фабрика, сега е превърнато в зелен парк. Дървета, цветя и малки езера са заели мястото на бетона. Там хората спортуват, разхождат се и се срещат с приятели. Децата играят свободно и дишат чист

въздух. Училището ми също е различно. Сградата се захранва изцяло от слънчеви панели и използва събрана дъждовна вода. Учим не само от учебници, а чрез технологии, които ни позволяват да „виждаме“ света - от горите на Амазония до топящите се ледове в Арктика.

Хората вече са по-отговорни към природата. Рециклирането е част от ежедневието, а отпадъците са сведени до минимум. Всеки знае, че малките действия имат значение.

Днес всички говорят за това как преди 30 години светът е бил на ръба на екологична криза. Но с общи усилия и нови идеи успяваме да променим посоката. Европейският зелен пакт вече е изпълнен и резултатите са видими навсякъде около нас. Градът ни вече не просто съществува – той живее в хармония с природата. И това, което някога изглеждаше като мечта, днес е нашата реалност.

Белозем през 2050 г.

ХАРМОНИЯ

между корен и бъдеще

**Галена Георгиева Денева, Va клас,
ОУ „Гео Милев“, с. Белозем**

Моето прекрасно село през 2050 година е пълно с много хора, които живеят в хармония с новите технологии и старите традиции. Не виждаме нито изоставени къщи, нито прашни улици, а се чува песента на птиците и невероятни улици, по които колите се движат спокойно, а захранването на самите автомобили е със слънчева светлина. Виждаме едно място, където цари прекрасен баланс между човека, природата и технологиите. Моето село е място, което съчетава спокойствието на традициите с удобствата на новия век.

2050 година е рай за модерния човек. Къщите са покрити със соларни керемиди и имат вградени интелигентни системи, които регулират топлината и светлината. Дворовете се обработват от роботи и се осигурява чиста, екологична храна и вода.

Новите технологии са помогнали на хората да водят по-екологичен начин на живот. На централ-

ния площад се събират хора, за да се веселят всяка неделя под звуците на българската народна музика, това е една традиция, останала от 2026 година. Хората от селото работят дистанционно за компании от цял свят, наслаждавайки се на чистия въздух и спиращата дъха гледка. Оризищата в края на селото се поливат чрез събирането на дъждовна вода в специални резервоари, които регулират нивото на рН на водата и така оризът е много по-вкусен.

Връзката с природата е по-силна от всякога. Всички сме разбрали, че Земята е наш общ дом и тя е най-голямото богатство. Край селото се простират модерни, биологични насаждения, които се грижат за почвата, а реката е чиста и с изградени зони за отдих, с невероятен комфорт. Прекрасни лодки се движат по течението на реката, а управлението им е дистанционно, всеки, качил се на лодката, може да се наслади на музика, огласяща пречието на реката.

В Белозем е пълно с много млади семейства, наслаждаващи се на спокойствие, сигурност и близост до природата. Създадо се е огромно общество, което цени корените си, но и гледа смело към бъдещето.

Моето село през 2050 г. е доказателство, че прогресът не означава унищожение на традициите, а по-скоро сближава новото поколение с тях. То е моето прекрасно село, модерният дом на моите деца и мястото, където бъдещето наистина изглежда красиво.

Продажба на прахосмукачка-наторител марка "Биокомпост 3000"

ОБЯВА

Кристиан Петров, IX клас, ПГХВТ "Проф. д-р Георги Павлов", гр. София

Продавам прахосмукачка-наторител марка "Биокомпост 3000", която смуче листа и ги обработва на компост. Към нея има три найкрайника: един за смучене на листата, един за връщането на компоста в почвата и торба за съхраняване на компоста. Става за малки и големи дворове и работи с всякакви видове листа, а компоста се произвежда мно-

го по-бързо от традиционния начин с купчина.

Прахосмукачката е чисто нова и е в гаранция. Продава се, защото ми бе подарена нова от новия модел след като я закупах.

За повече информация звъннете на +359 XXX XXX XXX.

Еволюция Човекът и природата

2050: в баланс

**Борислав Бориславов Чуклев, XIа клас,
СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище**

Днес е 2050 година и животът в моя град е напълно различен от това, което хората са познавали преди около 30 години. Сутрин се събуждам от меката светлина, която преминава през прозореца ми, а навън се чува пеенето на птици, а не шумът от автомобили. Въздухът е чист и свеж, а небето - ясно. Това вече не е рядкост, а част от ежедневието на хората в моята общност.

Средата, в която живеем днес, е резултат от години усилия, промени и осъзнаване. Моят град е зелен, модерен и добре организиран. Сградите са покрити с растения, които не само изглеждат красиво, но и пречистват въздуха и регулират температурата. Почти всяка къща използва слънчева енергия, а енергията от възобновяеми източници е основен източник за всички.

Хората в моята общност живеят по различен начин. Те са по-отговорни, по-свързани помежду си и по-съзнателни за влиянието си върху природата. Децата растат с разбирането, че трябва да пазят околната среда, а възрастните дават пример с действията си. Рециклирането, спестяването на ресурси и грижата за природата са част от ежедневието.

През последните 30 години светът се е развил изключително бързо. Технологиите са достигнали ново ниво, но най-важното е, че хората са се научили да ги използват разумно. Изкуственият интелект помага за управлението на градо-

вете, намаляването на отпадъците и оптимизирането на енергията. Медицината също е напреднала, а хората живеят по-здравословно благодарение на чистата среда.

Един от най-забележителните примери за промяна са изоставените райони. В миналото те са били символ на упадък и замърсяване. Днес обаче тези места са напълно преобразени. Те са превърнати в модерни квартали с устойчиви сгради, зелени паркове и обществени пространства. Някои от тях са превърнати в градски ферми, където хората отглеждат своя собствена храна. Това не само подобрява качеството на живот, но и създава усещане за общност и принадлежност.

Начинът, по който се придвижваме, също е коренно различен. Вече няма шумни и замърсяващи автомобили. Повечето превозни средства са електрически, автономни и напълно безопасни. В града има бързи и удобни влакове, които свързват различните райони. Велосипедите и ходенето пеша са предпочитан избор за много хора, защото инфраструктурата е създадена така, че да бъде удобна и безопасна.

Освен това съществуват нови видове транспорт, които преди са изглеждали като научна фантастика - въздушни таксите и високоскоростни влакове, които свързват градовете за минути. Пътуването вече не е източник на стрес, а приятно и лесно преживяване.

Днес можем да кажем, че човечеството е направило огромна крачка напред към устойчиво развитие. Целите на Европейския зелен пакт са до голяма степен постигнати. Замърсяването е намалено, използването на изкопаеми горива е сведено до минимум, а природата започва да се възстановява. Гори се засажда отново, реките са почисти, а биоразнообразието се увеличава.

Разбира се, все още съществуват предизвикателства. Климатичните промени не са напълно преодолені, но хората са се научили да се адаптират и да действат заедно. Най-важната промяна е в мисленето на хората - те вече разбират, че бъдещето зависи от техните действия днес.

Животът през 2050 година е доказателство, че когато хората се обединят около една обща цел, могат да постигнат невероятни неща. Моят град е пример за това как една общност може да се промени и да създаде по-добро бъдеще.

Днес живеем в свят, в който човекът и природата не са врагове, а партньори. Свят, в който технологиите помагат, а не вредят. Свят, в който бъдещето не е страшно, а изпълнено с надежда.

И когато погледна около себе си, разбирам, че това бъдеще вече е тук.

Белозем

след 24 години

Пламена Ангелова, Va клас, ОУ „Гео Милев“, с. Белозем

Белозем през 2050-а го виждам като много спокойно, но и супер модерно село. Не е изгубило това, че е село, пак си има дворове, градини и хората се познават, но всичко е станало по-уредено и по-напреднало. Къщите са си същите - както преди, с цветя отпред, обаче вече имат слънчеви панели и вътре всичко е по-умно. Токът и водата се пестят автоматично и почти нищо не се губи.

Улиците са много чисти и поддържани, няма боклуци и почти няма шум, защото всичко е електрическо. Има много повече зеленина и въздухът е много по-чист и приятен за дишане. Всичко изглежда по-живо и по-подредено.

Хората вече не зависят толкова от големите градове, защото могат да работят онлайн от къщи. Някои работят за чужбина, но си живеят в селото. Въпреки това всички си общуват, помагат си и не са се отчуждили.

Има голямо летище наблизо, което е много модерно и удобно и оттам можеш да пътуваш навсякъде. Освен това има и големи, луксозни молове с всичко необходимо като магазини, храна и забавления и не ти липсва нищо.

Училището е много по-модерно, с нови технологии и по-интересни

уроци, но децата пак си играят и се смеят както винаги. Животът е прекрасен.

В науката химия има голям напредък и това се вижда навсякъде. Използват се екологични торове и препарати, които не вредят на природата. Почвата се следи и се поддържа здрава, а водата се пречиства със специални технологии. Има лаборатории, където се създават нови вещества, които помагат на растенията да растат по-добре, без вредни химикали. Използват се и материали, които се разграждат сами и не замърсяват околната среда, така че всичко е по-чисто и безопасно.

Хората се придвижват с летящи коли, които са бързи, тихи и много удобни. Няма задръствания и пътуването става за много кратко време. Освен това има и електрически превозни средства за по-кратки разстояния. Вечерите са много спокойни, хората излизат навън, говорят си, децата играят, а възрастните си почиват. Небето е чисто и се виждат звездите, което прави мястото още по-хубаво.

Като цяло Белозем си е същото място, което всички познават, но е станало много по-развито, по-чисто и по-удобно за живеене и хората са по-спокойни и доволни.

2050

Б Е Л О З Е М

**Ивет Узунова, Va клас,
ОУ „Гео Милев“,
с. Белозем**

Аз живея в село Белозем през 2050 година и много го харесвам.

Селото е много по-различно от преди, защото има нови технологии и всичко е по-модерно. Улиците са чисти и има специални роботи, които ги почистват всеки ден. По пътищата се движат електрически автобуси, които не замърсяват въздуха.

В училище учим с помощта на холограми и таблетки. Учителите ни показват уроците по много интересен начин и понякога сякаш наистина пътуваме назад във времето или в Космоса.

Аз много обичам часовете по български, защото виждам всичко като на живо.

В Белозем има много зелени паркове. Хората се грижат за природата и засаждат дървета всяка година. Реката е чиста и край нея има места за разходка и игри. През пролетта всички празнуваме Лазаровден и момичетата лазаруват, както преди, защото пазим традициите си.

В селото има ново читалище, което е много красиво и модерно. Там се провеждат концерти, танци и различни събития. Аз често ходя там с приятелите си. Хората в Белозем са добри и си помагат.

Въпреки че живеем в бъдещето, ние не забравяме миналото и обичаите си. Аз се гордея, че живея тук и вярвам, че Белозем ще става още по-хубаво място за живеене!

Човекът с лодката

ИНТЕРВЮ

**Калоян Стоянов, XI клас,
НПМГ „Акад. Любомир
Чакалов“, София**

„Посветено на всеки човек и неговия собствен празен Ноев ковчег“

Дълъг ден е днешният. Куче нападнало старец, пожарникарите свалили котка от покрив, някакво дете-чудо открило лек срещу заболяване, ама не от тези, типичните, а някакво ново. Новините доскоро казваха, че се разнасяло от специален вид комари. Да-да, звучи правдоподобно, тези комари, Бог да ги накаже малките гадинки, но не ги. И те не спират да ни хапят... Горките новинарски агенции, хванаха се за главите си. Цял ден работят, че сензациите не спират да прииждат... Дълъг е за тях днешният ден.

Интересен факт, когато наоколо няма вода, не ни трябва лодка. Ама вода има. Доста има... А как дефинираме „наоколо“, защото аз знам едно изворче, водата там – чиста. Човек може да се огледа в нея като в огледало...

Някаква кола, ама от по-новите, спряла да се движи по средата на пътя. Искала софтуерен ъпдейт, пък нямало Wi-Fi.

Репортаж:

... Не е важен. Колите спират и тръгват... Важен е обаче брадатият мъж!

- Здравейте – каза странният брадат мъж, - снимате ли?

- Да – отговори му учудената журналистка.

- Аз да Ви питам, имате ли пари? Трябват ми 20 цента.

- Защо са Ви 20 цента и каква връзка имат те с факта, че снимаме?

- Няма връзка, но центовете ми трябва. Трябва ми бял лист хартия, че да разпечатам на него един доклад.

- Вие наред ли сте?

- Нямаме явно 20 цента... Жалко. – човекът се обърна и си тръгна.

- Странен тип... Нищо, аз трябва да продължа с репортажа!

... На кого му пука за този репортаж? Колите спират и тръгват... Важен е обаче човекът с лодката!

- Здравейте – каза брадатият мъж от преди малко, който този път влачеше със себе си една масивна лодка.

- Здравейте отново... Защо Ви е тази лодка?

- За да се придвижвам, разбира се! Тъп въпрос. Между другото открих 20 цента ей така, на улицата паднали, та си купих листа хартия. Сега мога да отида на работа.

- А Вие къде работите, ако не е тайна?

- Аз ли? В един офис, не мога да кажа кой... Конфиденциално е!

- Охо, а какво ще правите с лодката, като стигнете до офиса си? В паркинга ли ще я оставите?

- Пфу, тъп въпрос! Как ще стигна аз до паркинга с лодката. Та паркингът е за коли! Аз ще си я вкарам в офиса да я гледам...

... Странен тип е този, тук спор няма. Луд ли е, пиян ли е... А важно ли е това въобще? Луди и пияни има от хиляди години, пък и ние сме вече в 2050 година, трябва да сме им свикнали. Нека го изслушаме, може пък нещо интересно да изрече!

- Знаете ли, аз да Ви питам за онова коте, което от покрива са го свалили?

- Да, знам. Правих за него репортаж по-рано.

- По мое време котките от дърветата ги свалиха. Сега дървета няма, изсякоха ги, за да правят хартията, на която си печатаме докладите!

- А вашата лодка не е ли също от дърво?

- Да, ама моята дървена лодка е жива. Ей ѝ ги корените – мъжът посочи лодката, която обаче корени нямаше.

- Аха... Интересно – журналистката е свикнала вече на такива странни хора, не ѝ е за първи път да разговаря с тях.

... Аз обаче не разбирам къде мъжът видя корени. Може би казва така, за да се утеши и да се чувства мо-

рално извисен над другите хора. Лудостта често се изгражда чрез самозалъгване. Той е по-добър от другите хора и никому не вреди. Той може да достигне божественото, пък и да го прескочи, и да придаде живот на дървесината, от която е направена неговата лодка... И какво от това? Хюбрисът го има даже в древногръцките трагедии. Вече сме във великата 2050 година, със сигурност сме преодолели преградата, която разделя човешкото и сакралното! Ама тоя старец не млъква, нека чуем какво има да каже!

- А чухте ли, аз да Ви питам, за онова дете, което е измислило лек за оная, новата болест, как ѝ беше името? Как-й-беше-името, така ще ѝ викам!

- Чух аз, правих интервю с този вундеркинд – няма смисъл журналистката да казва името на заболяването, брадатият няма да го запомни.

- А помните ли пчеличките? Аз много ги харесвах. Хубав мед правеха... Сега сами трябва да си го правим. Аз между другото с това се занимавам. Мед правя, че ми липсват пчеличките. Веднъж настъпих една, много тъжно ми стана, сега вече няма как да ги настъпя. Свършиха!

- Аха. Интересно – каза журналистката и въобще не се замисли за противоречието в думите му.

... Я чакайте малко. Последно какво работи този човек? В офис ли се труди, мед ли произвежда? Не е важно... Виждам проблясък в иначе мъртвите му очи. Май иска нещо да каже. От мен да мине, хайде, за последен път, да го изслушаме!

- Таз лодка между другото е доста тежка. Едвам я дърпам.

- Защо тогава я влачите със себе си? И без това не изглежда да Ви е нужна в близкото бъдеще.

- Е че как да не ми е нужна?! Аз как ще мина през водата, ако нямам лодка?

- Каква вода?

- Е, водата! Ей тая, която от айсбергите иде. Аз на времето казвах на другарите си, че Бог на мене е

дружка, та ще ми даде повод да използвам лодката си колкото ща и voilà...

... Нямам думи! Образно казано, разбира се. Аз мога доста да плямпам. Тоя мъж май не е чак толкова различен от мен... Може би трябва да се вслушам в думите му.

- Аз между другото, не знам дали Ви казах, не вярвам в глобалното затопляне. Според мен това е мит, тактика за подплашване на обществото. Ах, тези политици! „Часовник на Страшния съд“ – глупости на търкалетата. Стана вече полунощ, а Земята не е по-топла.

... Размишлявах над смисъла на живота наскоро и достигнах до заключението, че хедонизмът е близо до истината. Епикурейството – не чак толкова. Искам обаче да добавя малко и от себе си. Висше е благото, което не просто носи удоволствие на мен, но и болка на другите! Все пак без болка в света, човек няма как да чувства радост. Онова куче, което ухапа стареца, на мен донесе въодушевление! Нещо май малко се разсеях... О, журналистката получи обаждане. Известна певица скоро ще пристигне на летището. Новият ѝ екстра бърз самолет, покрит отгоре до долу със скъпоценни камъни, ще бъде топ сензация!

- А аз между другото – мъжът не можа да изкаже репликата си, понеже журналистката вече беше скочила в колата, та да не изпусне пристигането на певицата.

Колкото и да е луд този мъж, от него пак може човек да получи вдъхновение. Аз например много харесвах лодката му. Вече и аз ще се разхождам, влачейки една със себе си. И тя ще бъде моят ковчег, когато наводнението дойде. Ще запази мен и моите идеи, мечти. А наводнението скоро ще дойде. Все пак дружката на мъжа с лодката разтопи ледниците.

Дълъг ще бъде за нас този горещ зимен ден.

25.01.2050 г.

Оборище - селото на бъдещето

Ивелина Муховска, XIa клас, СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище

Сутрин в село Оборище започва тихо. Слънцето се отразява в стъклени повърхности на соларните панели, а въздухът е толкова чист, че хората често казват, че тук „се диша истински“.

Аз вървя към училище по малка алея, заобиколена от дървета. Няма шум от коли – само няколко електрически превозни средства минават безшумно. Повечето хора се движат пеша или с велосипеди.

Преди години това място е било почти изоставено. Днес Оборище е пример за възраждане. Старите къщи са възстановени и превърнати в модерни, екологични домове. Всяка от тях използва възобновяема енергия.

Решавам да поговоря с един от най-възрастните жители на селото.

– Как се промени Оборище? – питам аз.

– Всичко започна, когато хората осъзнаха, че природата не е безкраен ресурс – отговаря той. – Започнахме да използваме по-малко, да пазим повече. И виждаш резултата.

Около нас деца играят в градина, където някога е имало изоставена сграда. Сега там растат зеленчуци, които жителите използват всеки ден.

В училище учим не само математика и литература, но и как да живеем устойчиво. Имаме уроци навън, сред природата. Това е нормално за нас.

Оборище вече не е забравено място. То е пример за бъдещето. И най-важното – това бъдеще не е случайно. Хората тук го създават всеки ден.

Скъпа приятелко,

**Гергана Михова V6 клас,
ОУ „Гео Милев“,
с. Белозем**

Как си? Надявам се да се чувстваш прекрасно във 2026 г.!

Пиша ти това писмо от далечната за теб 2050 г. Белозем, известно като европейското село на белия щъркел, сега е новото екологично селище. Чудиш ли се какво се случи с изоставения магазин до центъра? Това вече е новата станция за проследяване на температурата в щъркеловите гнезда. Температурата се докладва в кметството на Белозем. Ако в някои гнезда температурата е по-висока или по-ниска, тя се регулира с поставения малък климатик.

Знаеш ли, че построиха чисто нов модерен ЕКО център? Казва се “Зелен Белозем” и в него се рециклират всички боклуци в Белозем. Никои не може да хвърли боклук на земята, защото попадне ли опаковка на земята - тя директно се телепортира в центъра на “Зелен Белозем” и се складира в отделението за отпадъци.

В нашето прекрасно училище “Гео Милев” има над 100 нови дървета, които пречистват въздуха. Знаеш ли, че улиците на Белозем са новата атракция на селото? Те са направени от нов вид метал с името “еко-метализъм”, при който хората, стъпващи на него, усещат различен тон на музикална нота. Може би се чудиш дали колите усещат тези ноти? Отговорът е - не, колите през 2050 в Белозем не са просто коли. Те се наричат летящи любимци, те летят във въздуха и не отделят газове, които замърсяват въздуха, както беше при вас. Влаковете също имат огромна промяна. Те се движат със специален механизъм за пречистване на въздуха в селото.

Флората и фауната на Белозем са едни от най-ценните за жители на селцето. На всеки ще му е приятно да

се събуди сутрин рано от песента на птичките, които летят в чистата и безопасна среда на щъркеловото село. Рибите също живеят в специална станция, която пречиства водата и отговаря много строго за здравословното състояние на рибките. Ветеринарите, които отговарят за здравето на животните, са по-известни като зелените спасители на животните. Пожарите в селото ни вече са на изчезване. Това е прекрасна новина за нас, жителите! След като пожарите намаляха рязко, горите се увеличили значително. В Белозем има вече над 5 горски масива с различни видове дървета! А най-хубавото от това е, че има нови видове животни, които обитават горите. Срещани са елени, диви прасета и е видяна кафява мечка, криещи се зад храстите. Когато нашите зелени спасители разбраха, те веднага се заеха с това да опазят тези животински видове, защото в Белозем трудно се опазват. Растенията, които се намират в горите, се обгрижват от еко роботи и се съхраняват в центрове за опазване на природата и животните.

Дечицата танцуват по мелодичните улици и се радват на новите технологии, които Белозем притежава. Надявам се при вас Белозем да е също толкова добро място колкото и сега!

С обич: Гери

**Валерия Златанова, XIa клас,
СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище**

Днес живея в село Оборище през 2050 година и всеки ден виждам колко много се е променило то. Селото ни вече е тихо, чисто и изпълнено с живот. Природата около нас е по-красива от всякога.

Сутрин въздухът е свеж и чист. Хората използват енергия от слънцето и вятъра, а почти всяка къща има соларни панели на покрива. Улиците не са пълни с

коли, а с велосипеди и малки електрически превозни средства, които не замърсяват.

Старата изоставена сграда в края на селото вече не е празна и тъжна. Днес тя е превърната в модерен център, където хората се събират, учат и създават нови идеи. Там има и място за деца, където играем и научаваме как да пазим природата.

Гората около Оборище е защитена и добре поддържана. Хората се грижат за нея и засаждат нови дървета всяка година. Реката, близо до селото, е чиста, а животните са се върнали отново. Селото ни е пример как хората могат да живеят в хармония с природата.

Придвижването също е различно. До близките населени места стигаме с бързи електрически автобуси, които са удобни и екологични. Така пътуваме лесно, без да замърсяваме околната среда.

Днес всички в Оборище знаят, че бъдещето зависи от нашите действия. Успяхме да постигнем целите за опазване на природата и сега живеем по-добре – в чисто, спокойно и красиво място. Оборище вече не е просто село – то е пример за едно по-добро бъдеще.

Светът е различен

Симеон Георгиев Иванов,
Ва клас, ОУ „Гео Милев“,
с. Белозем

Сега е 2050 година - светът изглежда различно. Хората живеят в по-екологични места. Сградите сами произвеждат енергия чрез слънчеви панели и вятърни турбини. Колите работят на ток, не замърсяват околната среда и са по-безшумни. Замърсяването е намаляло, а много градове са пълни със зелени площи и паркове. Природата също заема важно място. Хората се грижат повече за околната среда. Транспортът е бърз и удобен. Роботи извършват

домакинската работа. Косачки се управляват с дистанционно. Дронове доставят пратки директно до домовете ни.

Технологиите са навсякъде около нас. Изкуственият интелект помага в ежедневието – от работа до образование. Хората работят по нов начин. Много професии се извършват дистанционно, а изкуственият интелект подпомага почти всяка дейност. Вместо да заменя човека, той му помага да бъде по-креативен и ефективен.

Учениците учат чрез виртуална реалност, като „посещават“ различни места по света, без да напускат класната стая. Чрез интерактивни платформи правят знанието по-достъпно и интересно.

Медицината е напреднала значително. Болести, които преди са били опасни, сега се лекуват бързо и с ваксини. Хората живеят по-дълго и по-здравословно.

Въпреки всички технологии, най-важното остава същото – хората търсят щастие, връзка помежду си и смисъл в живота.

През 2050 година човекът продължава да търси смисъл, щастие и развитие. Макар технологиите да напредват, най-важното остава непроменено - нуждата от човешка връзка, любов, доброта и надеждата за по-добро бъдеще.

Един нормален ден в бъдещето - 2050 г.

Днес се събуждам в моя град, който вече почти не прилича на това, което помня от детството си. Въздухът е чист, а улиците са тихи – почти не се чуват двигатели, защото повечето превозни средства са електрически и безшумни.

Хората се придвижват основно с автономни автобуси и споделени електромобили. Велосипедите също са много популярни, а алеите за тях са навсякъде. В моя квартал дори има зелени пътеки, по които можеш да се движиш, заобиколен от дървета и малки градини.

Изоставените преди години сгради вече са преобработени. Някои от тях са превърнати в центрове за образование и иновации, а други – в общностни пространства, където хората се събират, учат и създават нови идеи. Старите индустриални зони сега са покрити със слънчеви панели и вертикални градини.

Енергията, която използваме, е почти изцяло възобновяема. Всеки дом има собствен източник на енергия - соларни панели или малки вятърни турбини. Освен тях, ядрената енергия играе важна роля в осигуряването на стабилно електричество. Новите поколения ядрени реактори са много по-безопасни и по-ефективни. Те не отделят вредни емисии и помагат да се поддържа постоянен енергиен баланс, дори когато няма слънце или вятър.

В близост до нашия регион има модерен малък модул реактор, който охранва няколко града. Той е на-

Максимилиан Кръстев Нанов, XIа,
СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище

пълно автоматизиран и се следи чрез изкуствен интелект, което прави риска минимален. Хората вече гледат на ядрената енергия не със страх, а като на необходима част от устойчивото бъдеще.

В училище учениците учат не само от учебници, но и чрез реални проекти. Днес класовете работят върху създаването на система за събиране на дъждовна вода за квартала. Всички сме ангажирани с опазването на околната среда.

Хората вече мислят много повече за бъдещето. Европейският зелен пакт е изпълнен в голяма степен – емисиите са намалени, природата се възстановява, а градовете стават по-зелени и устойчиви.

Животът през 2050 г. не е перфектен, но е по-съзнателен. Ние разбираме, че всяко наше действие има значение. И макар че предизвикателствата не са изчезнали, сме намерили по-добър начин да живеем - в баланс с природата.

Панагюрище - моят зелен град през 2050 година

Велизара Бабекова, XIа клас, СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище

Днес живея в един по-зелен, по-чист и по-спокоен град – Панагюрище. Улиците са пълни с дървета и цветя, а въздухът е чист, защото почти всички превозни средства са електрически. Хората се движат спокойно пеша, с велосипеди или с градски екологичен транспорт. В нашия град сградите използват слънчева енергия. На покривите има соларни панели,

които произвеждат електричество за домовете и училищата.

Нашето училище също използва възобновяема енергия и учениците участват в програми за опазване на природата. Парковете в Панагюрище са повече от преди и са любимо място за срещи на хо-

рата. Там има специални зони за почивка, спорт и учене сред природата. Ние редовно участваме в засаждане на дървета и грижа за зелените пространства.

В града има модерни системи за събиране и рециклиране на отпадъци. Почти нищо не се изхвърля без да бъде използвано отново. Дъждовната вода се събира и се използва за поливане на растенията. Хората в нашата общност живеят по-спокойно и по-здравословно. Всички се грижим за природата и работим заедно, за да запазим града чист и красив.

Панагюрище е пример как един малък български град може да бъде устойчив и приятен за живот. Аз се гордея, че живея тук и вярвам, че бъдещето на нашия град е зелено и успешно.

Белозем 2050 - зеленият град на

Константин Бозвелийски, Va клас, ОУ „Гео Милев“, с. Белозем

Слънцето бавно изгрива над хоризонта и първите му лъчи се отразяват в безброй соларни панели, подредени като блестящо море от светлина.

Отварям прозореца и в стаята нахлува чист, свеж въздух. Чувам песента на птиците и тихия шепот на вятъра. Това е Белозем през 2050 година - място, където човекът и природата живеят в хармония.

Преди години хората осъзнаха, че природата не е враг, а най-верният ни съюзник. Днес Белозем е известен като „Европейското село на белият щъркел“. То е еко център, в който биоразнообразието е по-богато отвсякога. В оризищата спокойно се разхождат редки птици, а влажните зони са защитени с „умни технологии“ - сензори и дрони следят състоянието им и ги пазят от замърсяване. Изоставените сгради вече не пустеят - те са покрити със

зеленина и превърнати в модерни „дигитални“ офиси.

Придвижването също се е променило. Вече няма шумни автомобили и задръствания. До училище стигам с тих електрически влак, който се движи бързо и без да замърсява въздуха. Енергията в дома ми идва от слънцето и малки вятърни турбини, които изглеждат като произведение на изкуството. Белозем е въглеродно неутрален - засадени са толкова много дървета, че въздухът е по-чист от всякога.

Ежедневието на учениците също е различно. В училище учим не само от учебници, но и чрез практика. Имаме часове по дигитално земеделие и възстановяване на еко системи. Храната ни се отглежда в „умни“ оранжерии в двора.

Отпадъците почти не съществуват - всичко се рециклира или из-

ползва повторно, защото кръговата икономика е част от живота ни.

Днес можем уверено да кажем, че сме постигнали целите си на Зеления пакт не само на хартия, но и в сърцето на нашата общност. Най-ценното обаче е, че не загубихме душите си. Щъркелите все още се завръщат тук всяка пролет, защото възстановихме биоразнообразието в нашия регион. Постигнахме нулев въглероден отпечатък, доказвайки, че прогресът не трябва да бъде за сметка на природата.

Белозем е пример за целия свят как традициите (щъркелите) и бъдещето (технологиите) могат да живеят в перфектна хармония. Това не е просто град на бъдещето, а доказателство, че когато хората действат заедно, могат да създадат по-добър свят.

ECE

Панагюрище

през 2050 година

**Иванина Николаева Пенелова,
XIII клас, СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище**

Годината е 2050. Стоя на хълма над Панагюрище и гледам как първите слънчеви лъчи бавно се разливат по покривите на града. В този ранен час всичко е притихнало – сякаш светът за момент спира, за да си поеме дъх. И точно в тази тишина осъзнавам нещо важно: бъдещето, от което някога се страхувахме, всъщност е станало наш дом.

Панагюрище не е голям град. Никога не е бил. Но днес той е нещо повече от място – той е усещане. Улиците са спокойни, чисти и изпълнени със светлина. По тях почти не се чуват коли, а когато минават, те са безшумни, сякаш не искат да нарушат хармонията. Хората вървят бавно, не защото нямат работа, а защото вече не бягат от живота си.

Къщите са различни, но и същите. Старите фасади пазят спомени, а новите технологии са вплетени в тях почти незабележимо. По покривите проблясват соларни панели, които улавят слънцето – същото слънце, което е огрявало този град преди векове. В това има нещо красиво – че сме намерили начин да вървим напред, без да се откъснем от корените си.

Животът тук е по-тих, но и по-дълбок. Хората работят, създават, развиват се – но не за сметка на себе си. Много от нас работят от домовете си, свързани с целия свят чрез невидими мрежи. В една стая можеш да говориш с човек от другия край на планетата, а в следващия момент да излезеш навън и да срещнеш съсед, който те поздравява по име. Това съчетание между глобално и лично е може би най-голямата промяна.

Училището също е различно. Там не просто получаваме знания – ние ги преживяваме. Историята оживява пред очите ни, науката се превръща в експеримент, а бъдещето – в нещо, което сами можем да създадем. Но най-важният урок остава непроменен – да бъдем добри хора. Защото, колкото и да напредва светът, именно това има значение.

Градът живее и чрез своето минало. Туристи идват от различни места, за да усетят духа на Панагюрище – да видят историята, да се разходят из природата, да почувстват спокойствието, което тук е навсякъде. Ние ги посрещаме не просто като гости, а като хора, на които искаме да покажем какво означава да принадлежиш.

Но ако има нещо, което прави този град истински жив, това са хората. В свят, който някога се е разпаднал на екрани и самота, тук сме запазили връзката помежду си. Познаваме се. Помагаме си. Спираме, за да поговорим. Вечер

светлините не са само от лампите – те са в прозорците, зад които има живот, смях и споделеност.

Понякога си мисля за миналото – за времето, когато хората са вярвали, че бъдещето ще бъде студено, механично и бездушно. Но днес виждам, че това не е така. Да, технологиите са навсякъде. Да, светът се е променил. Но човекът е останал в центъра. И може би точно това е нашата най-голяма победа.

Панагюрище през 2050 година не е перфектен град. Има трудности, има предизвикателства. Но е истински. Той е доказателство, че развитието не означава да загубиш себе си, а да се научиш да растеш, без да забравяш откъде си тръгнал.

Слънцето вече е изгряло напълно. Градът се събужда. Чуват се гласове, стъпки, живот. Усмиввам се и тръгвам надолу по пътеката. Защото знам, че не просто живея в бъдещето.

Аз съм част от него.

Светът през 2050: 30 години промяна

Виктор Цветанков, XIa клас, СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище

Живеем в свят, който само преди 30 години изглеждаше като научна фантастика. Днес технологиите са неразделна част от ежедневието ни, а начинът, по който общуваме, работим и се придвиж-

ваме, е напълно променен.

Градовете са по-зелени и почисти. Въздухът е значително по-качествен, защото използването на изкопаеми горива е силно ограничено. Почти цялата енергия идва от възобновяеми източници – слънце, вятър и вода. Хората живеят по-устойчиво и внимават как използват ресурсите на планетата.

Транспортът също е различен. Повечето превозни средства са автономни и електрически. Пътуването е по-безопасно и по-бързо, а задръстванията са рядкост. В някои райони хората дори използват летящ транспорт за по-дълги разстояния. Технологиите са навсякъде около нас.

Изкуственият интелект помага в образованието, медицината и ежедневните задачи. Учениците учат

чрез интерактивни платформи, а лекарите диагностицират болести много по-бързо и точно. Климатичните промени остават предизвикателство, но светът е предприел сериозни мерки. Много държави работят заедно, за да намалят вредните емисии и да възстановят природата. Въпреки трудностите, има надежда, защото хората осъзнават колко важно е да пазят Земята.

Обществото също се променя. Хората са по-свързани, но и по-отговорни. Все повече млади хора участват в инициативи за устойчиво развитие и търсят решения на глобалните проблеми. Светът през 2050 година не е перфектен, но е по-умен, по-зелен и по-обединен. Това показва, че когато човечеството работи заедно, може да постигне истинска промяна.

БЕЛОЗЕМ ПРЕЗ 2050 Г.

Вълшебна приказка

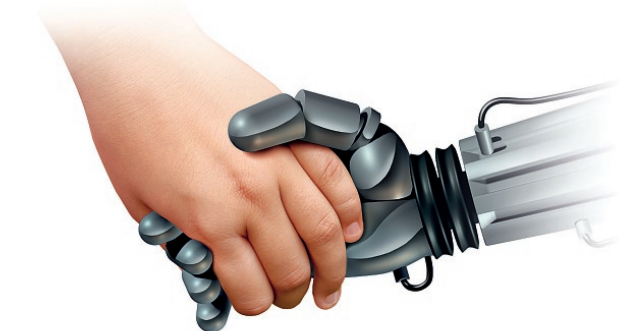
Ивайла Григорова, Va клас, ОУ „Гео Милев“, с. Белозем

2050 година е. Белозем е като вълшебна приказка – място, където хората живеят приказно, заобиколени от щъркели и деца.

Всичко е покрито с растения – къщи, прекрасните две училища, на покривите са поставени гнездата на щъркелите. Въздухът е толкова чист, защото има три нови парка с иглолистни дървета. Поради рязкото спадане на пожарите, въглеродният диоксид е намалял драстично. В селото на Белия щъркел популацията на щъркели се е покачила рязко, поради чистия въздух. Хората са по-спокойни, по-дружелюбни от всякога, вече има нови паркове, в които децата се забавляват заедно с роботите.

Вместо коли, по улиците се движат модерни капсули – тихи - не притесняват жителите и щъркелите наоколо, за задвижването им не трябват горива, а само ток, който е задвижван от колите на магистрала Тракия. Децата използват машина за телепортация, за да се придвижват до училище, а от своя страна тя не вреди на човешкото здраве и околния свят.

Щъркелите са част от жителите на селото. За тях има специално модернизиран с холограми гнезда – удобни и защитени от всякакво време. Те са пос-

тавени по покривите и високо върху сградите на селото. Върху училището се намират повече от двадесет и две щъркелови гнезда.

Роботи помагат на хората във всичко – и най-вече помагат на възрастните жители и столетниците на Белозем, които са преживели цялата тази неочаквано бърза промяна.

Болницата в селото има нови модернизиран кабинети, оборудвани с всичко необходимо за всеки случай.

Навсякъде се чува детски смях. Децата играят навън със своите нови приятели - роботи, а щъркелите летят спокойно над модерното село.

Как виждам света през 2050 година

Събуждам се сутрин... но не от аларма, а от светлината, която прозорецът ми сам е преценил, че е най-подходяща за моето настроение. Навън няма шум от коли. Няма и замърсен въздух. Градът диша спокойно - точно както хората в него.

Градът, в който живея, не прилича на старите бетонни джунгли. Сградите са живи. Те дишат, произвеждат енергия и събират дъждовна вода. Покривите са превърнати в градини, фасадите са покрити с панели, които филтрират въздуха и слънчеви клетки, които захранват кварталите. Архитектурата вече не е само изкуство на формата - тя е инструмент за устойчивост и хармония с природата.

Улиците са зелени и спокойни. Хората се разхождат, а не бързат да избягат от шума, защото шум вече няма. Навсякъде има велоалеи, които свързват целия град и правят движението лесно и приятно. Превозните средства са изцяло на ток - тихи, чисти и почти незабележими. Светът е станал по-зелен, не само като цвят, а като начин на живот. Сградите комуникират помежду си, оптимизират енергията и създават комфорт.

*Сезен Гавазова, X клас,
НПГ „Димитър Талев“, гр. Гоце Делчев*

Училището ми също е различно. Сградата не е просто място за учене - тя самата учи. Пространствата са отворени, пълни със светлина, а природата е част от всяка класна стая.

Кафенетата също са се променили - сядам спокойно, а робот тихо взима поръчката ми. Всичко се случва бързо и без излишен шум, сякаш градът сам се грижи за ритъма на хората.

Библиотеките вече не са място за търсене на информация. Те са се превърнали в музеи - пазят спомена за хартиената книга и ни напомнят откъде сме тръгнали.

Но най-голямата промяна не е само в технологиите или сградите. Тя е в начина, по който мислим. Хората не гледат на природата като на ресурс, а като на партньор.

Светът не е перфектен. Климатът е променен, ресурсите са ограничени, но хората търсят решения заедно. И осъзнавам нещо важно - този свят не е създаден от бъдещето. Той е създаден от изборите, които правим всеки ден. И ако днес градовете са отражение на нашите грешки, то утре те ще бъдат отражение на нашата смелост да ги променим.

Зеленият град на бъдещето

*Иван Бодушки, V6 клас,
ОУ „Гео Милев“, с. Белозем*

Събудих се тази сутрин и погледнах през прозореца навън. Пред погледа ми минаха ято щъркели - символът на моето родно село Белозем. За поредна година те се завръщат тук, защото има какво да ги привлече. Въпреки че светът се е променил, те търсят хората като свои съюзници и приятели. В главата ми се заредиха картини от моето детство. Колко много промени бяха настъпили около мен!

Замислям се, че благодарение на географското си положение, Белозем винаги е можело да осигури прехрана за щъркелите. Преди птиците се рееха свободно в небето, а ние децата им се радвахме. Сега, благодарение на новите технологии, около оризищата са поставени сензори, които отчитат броя на обитателите, както и следят в реално време замърсяването на въздуха. Има дронаве, които наблюдават какви нови редки видове птици посещават зоните и има ли изградени нови щъркелови гнезда. Влажните зони изглеждат като „зелени офиси“ – огромно разнообразие от растителни видове, а около тях крачат и прелитат щъркели и други представители на нашите крилати съседи.

Когато бях ученик, се придвижвах до училище с моето колело или с автомобила ни, който отделяше огромни количества вредни газове. Днес учениците отиват на училище, като се придвижват с еко-училищен автобус, който се управлява от изкуствен интелект. Родителите могат да следят къде точно се намира автобусът чрез приложение (sharemobility.com). Автобусът се движи, захранван от електрическа батерия, тя пък се зарежда от слънчеви батерии, които съхраняват слънчева енергия. Разбирате ли –

това означава нула вредни емисии и по-чиста околна среда.

Като заговорихме за електричество, се сетих, че често оставахме без ток у дома. Сега електрическата енергия се произвежда от соларни покриви или малки вятърни турбини. Благодарение на тях във въздуха не се отделят никакви вредни емисии. Токът в моята стая идва от батерия със съхранена от слънцето енергия през деня. Електричеството е по-чисто, по-екологично и по-ефективно. Хората с течение на времето намалиха драстично употребата на въглища и дърва за отопление. Спомням си как през зимата излизях на улицата и виждах, че пушекът от комините минава над главата ми, помирисих го, вдишвах го и чувството не беше никак приятно. Днес по улиците има засадени безброй дървета, които помагат за пречистването на въздуха. Въглеродният диоксид вече е намален максимално и въздухът е по-чист от всякога.

В близост до моето село се намираше завод за преработка на отпадъци, но постепенно хората се научиха сами да събират отпадъците си разделно и да ги използват рационално. Създадох модел, при който нищо не се изхвърля - нещо като кръгова икономика. Хранителните отпадъци се използват за наторяване, а старите дрехи станаха материал за изолация на къщите.

Бъдещето ни предлага безкрайни възможности, дали ще ги използваме разумно - това е наша задача. Знаем само, че моето родно място ще продължи да се развива в положителна насока и хармонията между щъркелите, хората и новите съвременни технологии ще върви ръка за ръка.

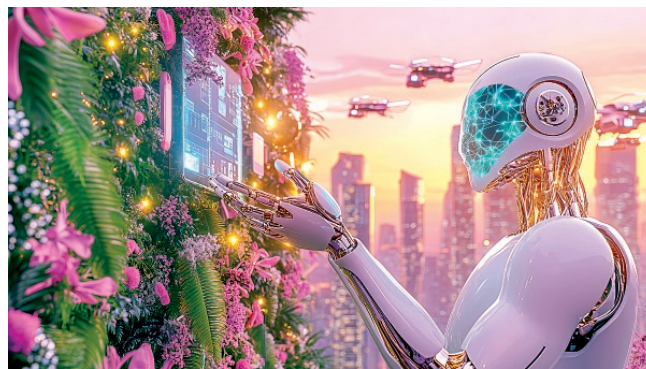
Здравей, приятелю от 2026 година!

**Юлия Димитрова, V6 клас,
ОУ „Гео Милев“, с. Белозем**

Ти как си? Ние, жителите на планетата Земя през 2050 година, се радваме на спокойствие, чист въздух и живеем в хармония с природата, като опазването ѝ е най-важно за нас! Нашето село Белозем е вече модерно! Парковете са отрупани с прекрасни дървета, които позволяват въздухът в нашето село да бъде по-хладен и чист. Посядайки на удобна пейка в парка, ти можеш да се насладиш на прекрасен фреш от портокал, който мигновено пристига при теб, поднесен от усмихнат хуманоид. Градинарите са изцяло заменени от роботи, които не само поддържат парка в чудесен вид, но и се грижат за здравето и спокойствието на гостите в парка. Всеки посетител в парка има възможността да се наслади на пресен сок, приготвен от прекрасните плодове, които можеш да откриеш в парка. Те се отглеждат вертикално, а това допринася на по-малка площ да се отглеждат повече растения. Затова тук ухае на свежест и чист въздух, а песента на различни птици допълва приятната обстановка. Придвижването от вкъщи до парка става със специални капсули, които се задвижват със слънчеви батерии, а това допринася да се намалят вредните емисии на отровни газове в атмосферата. Ако решиш да отидеш до град Пловдив, не ти е нужен влак, защото придвижването на далечни разстояние се извършва чрез телепортация. Ние в Белозем имаме доста станции, от които можеш за секунди да се телепортираш до различни точки на планетата. Това спестява време, а и улеснява нашите учители в пристигането им навреме на работа.

Нека сега да ти разкажа малко за нашето училище. На покрива на училището ни има доста щъркелови гнезда. Тези гнезда имат специална система за поддържане на оптимална температура, има и холограмни камери, които позволяват на учениците в нашето училище във всеки един момент да проследяват развитието на малките щъркелчета от излюпването им до първите им опити за летене. Ако дадено гнездо има нужда от ремонт – то на помощ идват дронове – роботи. Така ние сме спокойни, че през есента на юг ще отлетят повече щъркели, които през следващата пролет отново ще излюпят малките си при нас.

Когато пристъпиш прага на училището, минавай през специален купол, който следи твоето здраве и записва данните на всеки ученик в системата за данни. Така във всеки един момент медицинската сестра може да даде справка за здравето на всеки ученик в училище. Класните стаи са светли и просторни, всеки ученик има достъп до холограмен монитор в часовете, така ученето е лесно и забавно, дава ни възможност по-лесно да се подготвим за следващия ден. Когато

дойде време за обяд, всеки клас има свое място в двора на училището, където е положил грижи за зеленчуци и всеки сам си приготвя обяда, а съдовете, които ползвате са направени от изсушени морски водорасли и се разграждат за много кратко време, когато попаднат в компостерите, които разграждат всички отпадъци, които се генерират в нашето училище.

В магазините се продава само био храни - отглеждани от земеделци, които се грижат да узреят без всякакви изкуствени торове, а използват био тор от компостерите. Касиерите са заменени от скенер машини на изхода на магазина, трябва само да сканираш часовника си, за да излезеш от магазина, защото всеки има индивидуален часовник, в който е цялата информация за него, а парите вече не са платежно средство, защото всяко плащане се извършва онлайн. Банковата сметка на всеки се зарежда чрез различните видове дейности, които извършва – например: ако имаш два компостера вкъщи – получаваш 400 чипа онлайн, ако къщата ти произвежда ток чрез соларни керемиди – ти можеш да отдаваш този ток и да получиш 200 чипа на месец. Така всеки един може да избере своя професия, а най-добре платени са всички дейности, които опазват и съхраняват живота на земята. Какво имам предвид – нашето семейство се занимава с отглеждането на спанак, от който произвеждаме бутилки и опаковки, които се разграждат за едно денонощие, толкова бързо, че дори не използваме кошчета. Това е и основният доход на семейството ни, а ние много се гордеем с това, което правим, защото допринасяме за опазването на природата на Белозем чиста.

Другото, с което Белозем е много известен, са музикалните улици. По улиците ни по специална технология са вградени ноти. Когато колата минава по тях, по улицата зазвучава нежна мелодия, имаца за цел да носи релакс и спокойствие на хората. Така човек среща само усмихнати и позитивни хора.

Приятелю, знаеш ли, че в Белозем има рафинерия за нефтени продукти, която сега разработи система, чрез която вредните емисии се филтрират и се пренасочват в произвеждането на вятър, а той от своя страна в производството на ток. Това е чудесно, нали!

Ето – това е животът ни, спокоен, изпълнен с позитивизъм! Живот, за който всеки полага грижи и знае, че най-важното в този свят е да запазим нашата планета Земя чиста!

С обич: Юлия Димитрова

ПОГЛЕД В МИНАЛОТО

Какви бяха очакванията на младите хора 30 години по-рано, с какво бяха свързани мечтите им, как виждаха своя живот през 2050 година ще разберете в следващите страници

Моят Белозем

Виктория Енева *Ve клас, ОУ „Гео Милев”, с. Белозем*

Когато затворя очи и си представя Белозем след близо три десетилетия, не виждам просто поредно българско село, а модерен оазис, който е успял да запази душата си, докато прегръща бъдещето. През 2050 година Белозем няма да е място, от което младите хора бягат към големите градове, а дестинация, към която се стремят заради чистия въздух, високите технологии и спокойствието.

Първото нещо, което искам да ми направи впечатление през 2050 година, е пълната промяна на инфраструктура. Старите керемиди да бъдат заменени с интелигентни фотоволтаични системи, които изглеждат като естествени материали, но произвеждат цялата необходима енергия за домакинствата. Улиците да не са разбити от тежки камиони, а покрити със специална настилка, която да абсорбира слънчевата светлина и да я превръща в електричество за безшумни безпилотни капсули за транспорт. Навсякъде има сензори, които регулират осветлението и разхода на водата, правейки селото напълно екологично.

Училището се е превърнало в най-модерния образователен цен-

през 2050 г.

тър. Класните стаи не са вече просто стаи с чинове, а холографски лаборатории. Учениците изучават биология, наблюдавайки 3D модели на белия щъркел в реално време, докато изкуствен интелект анализира миграционните пътища на птиците.

Оризовото производство, с което Белозем е известно, е претърпяло революция. През 2050 г. полетата наоколо се наблюдават от рояци малки дронове, които да следят за влагата и здравето на всяко стръкче ориз. Системите за напояване са затворени и напълно автоматизирани, което пести всеки литър вода. Оризовите полета са се превърнали в огромни екосистеми, където модерната наука работи в

синхрон с природата, гарантирайки, че продуктът от Белозем е най-чистият и търсен на световния пазар.

Въпреки всички технологии, едно нещо в Белозем няма да се промени - любовта към белия щъркел. През 2050 година селото ще е истински зелен рай. На всеки стълб и обществените сгради да бъдат монтирани специализирани платформи с датчици, които следят здравето на птиците. Фестивалът на белия щъркел се е превърнал в международно събитие, което привлича хиляди туристи от целия свят чрез виртуална реалност, позволявайки например хора от Ню Йорк или Токио да присъстват на празника и да се възхищават на щъркеловите гнезда.

Белозем през 2050 година ще е доказателство, че прогресът не означава от къде си тръгнал, а какво си постигнал с много труд и любов към природата. Селото ще е успяло да съчетае дигиталния свят с топлина на общността.

Това е бъдеще, в което технологиите служат на човека и природата, превръщайки Белозем в модел за подражание за цяла България.

Изоставените райони

след 30 години

ECE

Изоставените райони винаги са били нашето въображение – те носят спомена за живота, който е бил, и тихия шепот на времето. Те са като отворени книги, които никога вече не четем, но страниците им пазят истории. Въпросът как ще изглеждат тези райони след тридесет години е въпрос не само на фантазия, а на логическо продължение на промяната, която наблюдаваме днес. Дали ще бъдат покрити от зеленина и нов живот, или ще останат пустеещи и потънали в мълчание, зависи от нашата отговорност и отношение към света около нас.

Изоставените райони през 2055 година ще бъдат символ на противоречията между разрушението и възраждането – някои ще се преобразят чрез природата и човешките иновации, а други ще останат пустеещи и опасни, напомняйки ни за последствията от човешкото бездействие.

На първо място, природата ще възвърне своето влияние върху изоставените села и квартали. Дървета и храсти ще прорастат през напукани фасади, покриви ще бъдат обвити в бръшлян, а птици и диви животни ще намират убежище там, където някога е кипял човешки живот. Сивият бетон ще се превърне в зелена основа, а тишината ще бъде изпълнена със звуците на природата – шепот на листа, песен на птици, далечен шум на потоци. Така тези райони ще се превърнат в своеобразни „оазиси на времето“, където миналото и настоящето се преплитат.

На второ място, някои изоставени промишлени и градски пространства ще получат нов живот чрез технологии и устойчиви практики. Соларни центрове, вертикални ферми и автономни лаборатории могат да оживят изоставените фабрики. Дронове и роботи ще поддържат инфраструктурата, а хората ще използват тези пространства за работа и обучение. Така разрушеното ще се превърне в полез-

**Иванина Николаева Пенелова, XIIа клас,
СУ „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище**

но, а историята на мястото ще бъде запазена като част от идентичността му.

На трето място, социалният аспект ще оформи бъдещето на изоставените райони. Някои села ще се възродят като еко-селища, където младите ще живеят в хармония с природата, използвайки устойчиви технологии – соларни панели, автономни домове, пречистване на вода. Тези места ще бъдат убежище от забързаното ежедневие, пространства за творчество и общуване. Така човешката активност и природата ще се срещнат, създавайки нов смисъл и нов живот.

Въпреки всичко, не всички изоставени райони ще получат втори шанс. Някои ще останат опасни – срутнали се сгради, замърсена почва, непроходими пътища. Те ще бъдат тъжно напомняне за това как бездействието и пренебрегването на пространствата могат да оставят дълбоки следи, които трудно се изтриват.

В заключение, изоставените райони след тридесет години ще бъдат огледало на човешката мъдрост и човешката немарливост. Те ще могат да бъдат както символ на възраждане и надежда, така и предупреждение за последиците от пренебрегването на заобикалящата ни среда. Бъдещето на тези пространства зависи от нашия избор – дали ще съумеем да създадем хармония между миналото, настоящето и природата, или ще позволим на времето и забравата да оставят своя отпечатък. Именно в това се крие истинската сила на човечеството – способността да преобразява света около себе си и да превръща забравеното в ценност.

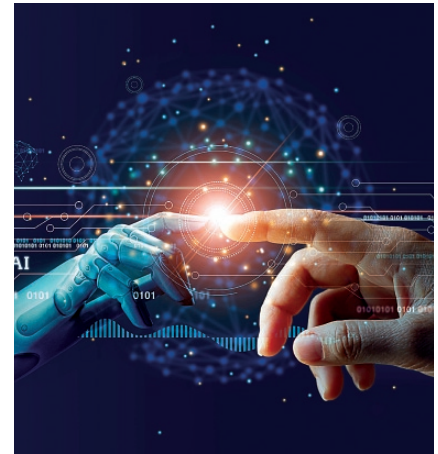
БЪДЕЩЕТО

в с. Белозем през 2050 г.

Мая Витанова Иванова, Va клас, ОУ „Гео Милев“, с. Белозем

Според мен с. Белозем ще има много интересно бъдеще. Всяка къща ще има катализатори за чист въздух. Къщите ще са изцяло стъклени от здраво стъкло. Децата ще се телепортират до училище. Колите ще са електрически, за да не замърсяват въздуха. Ще има повече дървета, които ще пречистват въздуха. Децата в училище ще имат поне един път в седмицата час по екология, където ще се изучава как да пазим природата чиста и как да засадим, и отглеждаме растения. Щъркелите ще се придвижват с дронове, за да им е по-лесно. Всичко ще е много по-чисто. Парковете ще се чистят редовно и ще се пазят чисти от децата, за да може да е по-красиво и децата да се забавляват на чисто, и същевременно да се

учат да пазят чисто и да почистват. Няма да има телефони, а ще има холограми, с които хората ще си комуникират. Децата ще имат избор да влизат в допълнителни часове, в които да играят на игри и да се забавляват. Всичко ще бъде пороботизирано, като например домакинството - човекът ще бъде заменен от роботи, които ще вършат работата вместо него. В ресторантите вместо сервитьори, ще сервираат и обслужват роботи. Влаковете ще са електрически. Хората, които са направили лоши неща, няма да лежат в затвора, а ще ходят на училище за тяхната възраст, там ще ги учат да бъдат добри. Вместо самолети, обществото ще може да бъде превозвано с капсули в различните държави.

От небето ще се спускат стъклени топчета с растителност и улиците ще са от стъкло. Хората ще си комуникират също и чрез телепатия - мислиш си за нещо и без да говориш предаваш мисълта си на срещния човек.

Аз мисля, че е по-добре да живеем по-просто, без роботи, които да заменят хората. Всички екстри, които ще ни предлага бъдещето, ще ни отдаляват един от друг. Всичко ще бъде изкуствено, дано поне отношенията между хората да останат истински!

Моят Белозем през

2050 Г.

В центъра на Белозем ще има иновативен говорещ паметник с вграден робот, който ще напътства хората кое къде се намират и ще отговаря на въпросите им. В Белозем има само 3 паметника, но дотогава сигурно ще станат

Божидар Григоров,
Vb клас, ОУ „Гео Милев“,
с. Белозем

над 10. Населеното място ще увеличи броя на жителите си и ще се превърне в град. Рафинерията ще се разшири и ще стане най-голямата на Балканския полуостров. Може да бъде изградена и многопрофилна болница.

Градът на Белия щъркел ще стане европейска столица и ще се изгради център на младежко сдружение за изучаване и проучване на живота на щъркелите. Училищата ще бъдат обновени и иновативни – няма да има тетрадки и учебници, а само таблети.

Ще има спортна зала и плувен басейн. Известният футболист Тодор Неделев ще си направи собствен отбор и стадионът ще носи неговото име.

Читалището ще стане център за развитие на творчеството. Вместо да ходим на кино в Пловдив, ще има кино зала с динозаври. Ще има летящи коли, кола, мотори и други.

Очаквам да се разшири магазинната мрежа с големите търговски вериги. Да се направи волейболен корт, където всички да се забавляват.

Ще има магазини с родна продукция. Предишното летище на селото ще се превърне в обучителен център за любители на летенето. На фона на красивия площад ще има електронен часовник с формата на Биг Бен в Лондон.

Ето това ще бъде моят Белозем – красив и модерен!

Моето умно, зелено и модерно село

Емо Енев, Va клас, ОУ „Гео Милев“, с. Белозем

Аз си представям село Белозем през 2050 г. като много по-модерно, чисто и удобно за живот. Въпреки че ще си остане спокойно село, то ще използва нови технологии, които ще помагат на хората всеки ден.

Земеделието също ще бъде много по-развито. Вместо всичко да се прави на ръка, фермерите ще използват машини, дронове и умни поливни системи. Дроновете ще

наблюдават нивите и ще показват къде растенията имат нужда от вода или тор. Така ще се спестяват време, пари и ресурси.

Транспортът в Белозем също може да се промени. Представям си електрически автобуси, зарядни станции за електромобили и повече велосипеди. Улиците ще бъдат по-добре осветени с LED лампи, които харчат по-малко ток и светят по-силно.

Селото през 2050 г. ще бъде и по-зелено. Ще има повече дървета, паркове, места за спорт и контейнери за разделно събиране на отпадъци. Хората ще пазят природата и ще живеят по-здравословно. Според мен село Белозем през 2050 година ще съчетава традициите и новите технологии. То ще бъде място, където хората живеят спокойно, но и модерно. Така селото няма да изостава от големите градове, а ще стане още по-хубаво място за живот. Аз вярвам, че през 2050 г. село Белозем ще бъде умно, зелено и модерно село, в което технологиите помагат на хората да живеят по-добре.

Ще има дизайнери за щъркелови гнезда. Времето ще бъде по-топло и те ще стоят тука. В двора на училището ще има зеленчуци и ще ги използват в стола. Под всеки кош ще има тунел, по който боклуците ще отиват към фабриката. Населението ще бъде повече. Ще има голям спортен комплекс с много спортове, футболни стадиони, волейболни игрища и голям плувен басейн. Ще има много водни басейни за спортен риболов. Надявам се, че ЖП линията ще бъде модернизирана и може да има метро.

Надявам се всичко това да бъде реалност, а Белозем да стане едно по-красиво и приветливо селце за живеене, дори и преди 2050 г!

Как ще се развие светът в следващите 30 години? Как ще изглеждат сегашните изоставени райони? Как ще се придвижват хората? Ще успеем ли да постигнем целите на Европейския зелен пакт?

Пред тези въпроси се изправиха учениците от НПМГ „Акад. Любомир Чакалов“ - София, ОУ „Георги Бенковски“ - гр. Бургас, ОУ „Гео Милев“ - с. Белозем, НПГ „Димитър Талев“ - град Гоце Делчев, СУ „Нешо Бончев“ - гр. Панагюрище и ПГХВТ „Проф. д-р Георги Павлов“ - София. Целта е да идентифицираме как те виждат бъдещето и резултатите, до които ще доведе Зелената сделка.

По темата съществуват много научни статии, които не са написани на достъпен език, не въздействат на съвестта на хората и не показват до какво водят техните действия. Прякото преживяване на бъдещето чрез материалите в този вестник целят да провокират младите хора да мислят мащабно и да предприемат осъзнати действия, за да създадът света, в който искат да живеят.

Инициативата “Climate Resilience Daily 2026” е финансирана от Европейски пакт за климата - движение от хора, обединени около обща кауза, като всеки предприема стъпки в своя собствен свят за изграждане на по-устойчива Европа. Стартиран от Европейската комисия, Пактът е част от Европейската зелена сделка и помага на ЕС да постигне целта си да стане неутрален по отношение на климата до 2050 г.

